

Войниците забиха дебелия кръстъ. Отжпаха земята. Дигнаха Христа. Разпериха Му ръцетъ. Приковаха Го на дървото и отстжиха назадъ. Обградиха като обръчъ кръста, дълго гледаха изсушеното лице на Чудотвореца, по което течеше кръвътъ на тънки струйки и капъше върху земята. После стражата се дръпна, съдна върху отжпаната трева на пустата могила и зачакаха да издъхне.

По пжтя се връщаше озвѣрената тълпа, като глутница хищници и шумѣше.

Христосъ гледаше кротко напредъ. Отъ пробититъ Му ржце димѣше кръвътъ и попиваше между тънкитъ стръкчета на пролѣтнитъ тревн.

— Вода! — по едно време извика Той и гласътъ Му потрепера.

Войниците се разшаваха. Погледнаха дебелия кръстъ, на който умираще Спасителътъ.

— Какво да правимъ, — сепна се единъ, — ако наистина е небесенъ пратеникъ!

Всички мълчеха.

Въ това време една сълза изврѣ изъ очитъ на Мжченика, увисна като

бѣло зърно и се отрони. Полетѣ надолу и падна въ притворената чашка на едно разпукнато цвѣте, свито подъ кръста. Тежкитъ стъпки на войниците бѣха го отминали.

Бистрата капка свѣтна, залюлѣ се, между златнитъ стени на живото цвѣте и притихна, като птиче.

— Кой си ти? — попита цвѣтето.

— Азъ съмъ една горчива сълза!

— Отъ де идешъ?

— Отъ кръста, който е забитъ на могилата! Прибери ме!

— Защо? — почуди се напуканото цвѣте.

— Защото азъ ида отъ сърдцето на Тоя Мжченикъ, Който издъхва сега!

— А Кой е Той?

— Христосъ! Той е пратеникъ на Великия Творецъ! Она, Който ти е далъ коренче, листа, стѣбло и цвѣтъ! Който те е направилъ да живѣешъ и да красишъ земята! Той сега седи на своя небесенъ тронъ и чака!

— Какво чака?

— Чака първия слънчевъ лжчъ да ме прибере и да ме отнесе при Него! После ще стане чудото! Христосъ ще възкръсне!